

Hoofdstuk 3 – Wrekende engel

11 januari 2008

De schoolbel ging. Een hard, rinkelend geluid dat zich door je trommelvliezen heen beet en door je hoofd heen en weer snerpte tot het apparaat besloot je uit je lijden te verlossen en stopte met rinkelen. "Oké jongens, niet vergeten: volgende week toets. Ik deel huiswerk uit. Wie niet leert, heeft een probleem."

"Ja, meester." Klonk het twijfelend, maar instemmend. Gabriel deed de deur naar het plein open en wachtte rustig af terwijl zijn leerlingen hem één voor één passeerden. Hij deelde de bladen met huiswerk uit. Geschiedenis, één van zijn favoriete vakken. De kinderen dachten daar doorgaans ook zo over. 'Want de meester vertelt zo mooi over vroeger.' Elke keer als een kind dat over hem zei, moest hij altijd lachen. Ze hadden geen idee hoe hij aan zijn informatie kwam.

Nadat hij zijn leven weer had opgepakt, had hij even nodig gehad om zich weer aan te passen aan het 'normale' leven. Het had een aantal keren niet veel gescheeld, of hij had zichzelf verraden. Op school schoten zijn cijfers omhoog. Zonder moeite studeerde hij cum laude af aan de PABO en vond hij werk in een school in Den Haag. Zijn ouders waren niet echt blij met zijn keuze voor de Randstad. Het lag ver weg van Esburg. Het gaf Gerard echter de ruimte die hij nodig had. Via één van de vele bedrijven waar de Wachters een hand in hadden regelde hij een appartement in een buitenwijk van de stad, in de buurt van OBS De Globe. Dat was de school waar hij had gesolliciteerd. Overdag leidde hij een redelijk normaal leven. 's Nachts richtte hij zich op zijn taken als Wachter. In de jaren die volgden betekende dat voornamelijk het in de gaten houden van Jessica, die haar eigen leven leidde en enkele andere projectjes waarvan er één spoedig afgerond zou worden.

Nadat de laatste van zijn leerlingen het lokaal had verlaten deed hij de deur dicht. Het was weekend. Maandag weer verder. Met een simpele gedachte trok het lokaal zich recht. Afval verdween, stoelen schoven netjes op hun plek. Boeken trokken strak in de houding op de planken. De computers achterin de klas gingen uit. Het was heerlijk om te zijn wie hij was. Een collega kwam het lokaal binnen. Gabriel had Tessa al aan horen komen. Het geklak van haar hakken was niet te missen in de betegelde gang. "Hey, Tess." Ze keek even om zich heen. Tessa was even oud als hij zich voordeed te zijn; achtentwintig. Ze had lang, blond haar, dat ze doorgaans los droeg. Ze droeg een dikke coltrui over een blauwe spijkerbroek. "Ik vind het altijd knap hoe jij het hier zo netjes houdt, Gerard." Hij lachte. "Och ja, kwestie van bijhouden denk ik." Ze had wat boeken in haar handen. Eentje ervan overhandigde ze aan Gabriel. Het was een voorleesboek. "Van de boekenclub, misschien leuk voor jouw kinderen?" Het was een boek van Carry Slee. "Oh, vast. Carry Slee gaat er altijd wel in." Hij lachte en legde het boek op zijn bureau. "Veel plezier ermee!" zei Tessa. "Bedankt."

Tessa liep de klas uit. Lara verscheen naast Gabriel. Althans, hij zag haar. Er waren geen projectoren in de school, dus Gabriel zag haar via de nanokern die al sinds hun eerste ontmoeting letterlijk in zijn geheugen gegrift was. Ze droeg dezelfde outfit als Tessa zo-even aan had gehad. "Leuke meid." Gabriel keek zijn holografische steun en toeverlaat even op en neer. "Leuke outfit." Lara lachte. "Leek me toepasselijk." Gabriel zuchtte. "Heb je alles voor vanavond?" Lara knikte en wierp een holografisch scherm op dat de ruimte om Gabriel heen vulde. "Hij werkt over. Zijn gezin zit thuis. De kinderen zijn net uit school." Terwijl ze sprak vloog er informatie door het hologram. Een kaart van Rotterdam, de namen en persoonlijke informatie van het gezin waar Lara over sprak, inclusief foto's en bewakingsbeelden van het bedrijf waar de vader werkte. "Mooi. Hoe staat het met de bewaking daar? Iets bijzonders?" Lara schudde haar hoofd. "Niets waar je last van gaat hebben." Gabriel veegde

het hologram uit de lucht. "Gabriel..." Lara twijfelde even. "Wat?" Gabriel wist wat ze ging zeggen. Hij kende haar al langer dan vandaag. "Je weet wat ik vind van dit project van jou. Waarom doe je dit?" Gabriel zuchtte. "Dat weet je best." "Maar is het echt nodig? Ik bedoel, je hebt alles. Waarom dan dit?" De stem van het hologram klonk bijna smekend. Ze hadden het hier al vaker over gehad. Toen hij er vijf jaar geleden mee begonnen was had ze al haar bedenkingen gehad. Gabriel had ze resoluut van de hand gewezen. "Ik ga het hier niet verder met je over hebben Lara, dit is de laatste van de lijst. Ik ga echt niet stoppen nu ik bij de laatste ben aangeland. Doe nu maar gewoon je ding." Lara snoof. "Ja baas." Daarop verdween ze. Gabriel schudde zijn hoofd. "Vrouwen..."

Vijftienduizend jaar. Een ongelooflijke hoeveelheid tijd. Regelmatig dacht Gabriel terug aan alles wat er in die tijd was gebeurd. Vooral als Lara weer eens een bui had, of één van de andere Wachters hem om hulp vroeg, schoten zijn gedachten terug in het verleden. Hij ging zitten in de al redelijk versleten blauwe bureaustoel die achter zijn bureau stond, en keek naar het bureaublad van zijn computer dat statisch wachtte op input. Ergens was het belachelijk. Duizenden kilometers verderop had hij een server park, groter dan heel Silicon Valley bij elkaar, verborgen onder een schitterend wit paleis. Hij had meer geld dan de hele Quote 500 bij elkaar, meer macht dan enig mens voor mogelijk hield en hier zat hij, vijftienduizend jaar oud, op een versleten bureaustoel, naar een simpel computerscherm te kijken in een basisschool in Den Haag, terwijl hij net ruzie had gehad met zijn holografische vriendin. Als hij dit tegen een psychiater zou zeggen, zouden ze hem direct opsluiten. Althans, dat zouden ze proberen.

Met een gedachte sloot hij de computer af. Als er geen andere mensen bij waren kon hij het niet opbrengen om zijn maskerade vol te houden. Ariadne had hem wel eens gevraagd, enkele jaren geleden, waarom hij

zich überhaupt nog mengde tussen de mensen. Wat hadden zij hem na al die tijd nog te bieden? Af en toe vroeg hij dat zichzelf ook af. Dan bedacht hij waarom hij dit leven volhield: Het was zijn leven. In alle tijd dat hij al rondliep op aarde had hij al vele levens geleefd. Hij was getrouwd geweest, had kinderen gekregen, hen op zien groeien en uiteindelijk van een afstandje zien sterven. Geen van die levens was hem echter gegeven. Af en toe had hij behoefte aan eenvoud, rust. Dan nam hij een plek in tussen de mensen en leefde een tijdje zoals zij, in zijn achterhoofd altijd de gedachte dat hij niet wás zoals zij. Nu, na zo veel tijd, zou het niet genoeg meer zijn om zomaar iemand te zijn tussen de mensen. Maar dit leven, dit leven was van hem. Gerard was geen verzonnen naam met een verzonnen achtergrond verhaal zoals zo vele andere die hij bedacht had. Hij wás Gerard en dit was het leven dat hij had moeten leiden.

Maar hij was ook een Wachter. Een man met verplichtingen. Een man die al duizenden jaren wachtte op het moment dat de Wachters konden voltooien waar hij ooit aan begonnen was. Een man die recentelijk, om de tijd te doden, zichzelf een taak had opgelegd die vandaag zijn einde zou bereiken. Een klein lachje speelde om zijn mondhoeken toen hij dacht aan de paar uur die komen gingen.

“Ben je bijna klaar?” Tessa stak haar hoofd weer om de hoek. Ze had inmiddels een lange, zwarte jas aan met een paarse das en bijpassende muts en handschoenen. Buiten zag het er guur uit. Het had niet gesneeuwd, dat deed het de laatste jaren niet veel. Maar koud was het wel. Een blik op de klok leerde hem dat het inmiddels bijna half vijf was. Het was vrijdag, dus de meeste collega’s waren waarschijnlijk al onderweg naar huis. “Ja, bijna. Momentje, dan loop ik met je mee.” Hij pakte zijn jas, die over de rugleuning van zijn stoel hing, trok zijn das uit de mouw en sloeg deze om zijn nek. Terwijl hij naar buiten liep, ritste hij zijn jas dicht. Dit was allemaal façade. Kou deed hem niets. Zijn collega’s en de kinderen zouden het echter vast vreemd vinden als hij zonder jas met min

drie buiten zou gaan staan, dus deed hij wat iedereen deed; een dikke jas aan. Tenminste, als er andere mensen bij waren.

Bij de deur aangekomen wierpen Tessa en Gabriel een blik op het presentiebord. Ze waren de laatsten, maar ergens in het gebouw klonk het zoemende geluid van een stofzuiger. "De schoonmaak is er, dus we hoeven niet af te sluiten."

Buiten was het inderdaad koud. Er stond een matige wind, die net hard genoeg was om het voor het gevoel nog even wat kouder te maken. Tessa rilde. Snel liep ze naar haar auto, die vlak voor de deur van de school geparkeerd stond. "Nou, fijn weekend." Tessa glimlachte. "Ja, fijn weekend." Er viel even een ongemakkelijke stilte. Toen stapte ze in, zwaaide nog even nadat ze de auto had gestart en reed weg, Gabriel op de stoep achter latend.

Hij keek even om zich heen. Zijn zintuigen schoven door verschillende spectrums van licht en geluid heen. Een bijna automatische handeling om zich ervan te vergewissen dat niemand hem zag of hoorde. In de huizen om de school heen waren mensen. Sommigen waren bezig met eten maken, moeders die voor hun kinderen zorgden. Kinderen die voor de TV zaten, een spel speelden of elkaar het leven zuur maakten. Buiten reden auto's, fietsers. Maar niemand in zijn blikveld. Niemand die hem zag of hoorde. Een moment later was hij verdwenen.

Rotterdam.

Een stad die kort geleden nog in puin lag. Tenminste, kort in de ogen van een Wachter. Wat de inwoners er na de oorlog van gemaakt hadden beviel Gabriel niet. Hij hield niet van staal en beton. Hij was meer een man van steen en hout. Hij had zichzelf verplaatst naar één van de daken van de Delftse Poort, vanwaar hij een wijds uitzicht had over de stad zonder hart. Onder hem, ver onder het logo van Nationale Nederlanden, reed een

intercity voorbij, op weg naar Roosendaal. De trein kwam langzaam op gang terwijl hij optrok vanaf het perron op Rotterdam Centraal. Terwijl hij stond te kijken smolt zijn dagelijkse kleding weg, om plaats te maken voor het glanzende, witte harnas met daar overheen de wijde, witte mantel met de kap die over zijn helm met de dreigende, gloeiende ogen viel.

“Tijd om aan het werk te gaan.”

Met een gedachte verscheen een holografisch beeld van de twee torens voor hem in de lucht. De nanokern zond het beeld rechtstreeks via zijn optische zenuwen naar zijn hersenen. Het beeld in het hologram was haarscherp. Lara combineerde gegevens van satellieten, bewakingscamera's en blauwdrukken van de gebouwen tot een gedetailleerde, levende representatie van de werkelijkheid. Met zijn handen navigeerde hij door het beeld heen tot hij had gevonden wat hij nodig had. Op de vierendertigste verdieping, in een kantoor bijna recht onder hem, zat een man achter een bureau. Er waren niet veel mensen meer aan het werk. De meeste kantoren waren leeg, op enkele schoonmakers en wat beveiligingspersoneel na.

Het hologram verdween. Gabriel verlaagde zijn dichtheid tot zijn moleculen moeiteloos tussen die van het gewapende beton onder hem konden bewegen. Zo liet hij zichzelf door het dak naar beneden vallen. In een hoek van zijn blikveld berekende Lara op welke verdieping hij zich bevond terwijl hij als een witte schim door het gebouw heen omlaag bewoog. Hij passeerde vooral donkere, lege kantoren. Een enkele ruimte waar hij doorheen kwam was verlicht. Op de zesendertigste verdieping kwam hij een paar schoonmaaksters tegen die een vergaderruimte aan het stofzuigen en poetsen waren. Ze zagen hem niet.

Bij de vierendertigste verdieping aangekomen, zag hij zijn doelwit zitten. Het kantoor was ruim. Door het raam was een mooi uitzicht van Rotterdam te zien. Er stond een groot metalen bureau met daarop een wirwar aan documenten. Aan de wand hingen een aantal prikborden met daarop projectmateriaal voor wat leek op een verzekeringscampagne. Aan de raamkant stond een bureaustoel waarop een man zat te staren naar de laptop die hij op de rand van het bureau had gezet. Peter zag er vermoeid uit.

'Zo, Peter. Daar ben je dan.' Dacht hij. Gabriel had Peter in geen jaren gezien. Niet lijfelijk in ieder geval. Sinds hij enkele jaren geleden was begonnen met het speuren naar zijn voormalige 'vijanden', had hij wel geweten waar Peter zich had opgehouden. Er hadden echter anderen hoger op zijn lijstje gestaan. Nu was dat lijstje echter bijna rond en was Peter de enige met wie hij nog een appeltje te schillen had sinds die avond in 1999.

Gabriel zweefde even boven de man die achter zijn bureau naar een spreadsheet aan het staren was, om zich vervolgens te verplaatsen naar een hoek van het kantoor waar de lamp aan het plafond een schaduw wierp waar hij zich in kon verbergen. De deur naar het kantoor ging open en een jonge vrouw kwam het kantoor binnen. Ze was gekleed in een mantelpakje dat niet al te veel geld had gekocht. Gabriel wist dat dit Marianne, de secretaresse van Peter, was. De gezichtsherkenningsoftware van Lara werkte prima.

"Alweer druk bezig Peter?" De stem van Marianne klonk bezorgd. Peter keek niet op van zijn laptop. "Ja. Ik moet deze resultatenlijst af hebben voor mijn performance review maandag, en ik ben nog niet eens op de helft. Ik heb koppijn en ook nog niet gegeten." Hij schoof de laptop van zich af en greep naar zijn hoofd. Marianne liep op hem af en begon zijn schouders te masseren. "Och, arme schat. Je maakt je veel te druk. Wacht, ik weet wel iets om je te helpen ontspannen."

Gabriel keek toe hoe Marianne zich ontfermde over Peter, die zich haar aandacht met zichtbaar genoeg liet welgevalen. Hij dacht even terug aan de dag dat hij haar deze baan had bezorgd en glimlachte. 'Lara, ik neem aan dat alles is geregeld?'. De gedachte werd gevolgd door een instemmend 'ja' van de kunstmatige intelligentie. 'Mooi.' Intussen had ook Peter besloten om wat actiever te worden. Marianne kreunde hoorbaar en niet veel later gingen de twee volledig op in elkaar, bovenop het metalen bureau. 'Gabriel, ik snap nog steeds niet waarom je dit doet. Wat hij ooit heeft gedaan staat toch niet in verhouding tot dit?' De stem van Lara kwam zijn hoofd binnen en klonk duidelijk ontstemd. 'Dat is nou het mooie Lara. Technisch gezien doe ik helemaal niets. Ik voorzie de juiste mensen alleen van wat relevante informatie.'

Peter en Marianne waren een kleine tien minuten bezig toen Gabriel een zacht 'ping' hoorde, verderop op de verdieping. De liftdeur ging open. Voetstappen naderden over de verdieping, maar de twee op het bureau hadden het te druk om dit op te merken. De deur van het kantoor ging open. In de deuropening verscheen een jonge vrouw, een jaar of vijfentwintig, dertig. Aan haar hand een klein meisje van ongeveer twee jaar oud. Toen ze Peter en Marianne bezig zag, slaakte ze een kreet en sloeg de handen voor de ogen van het meisje, dat de kamer in wees en riep: "Papa, papa!" Peter schrok op, Marianne gelijk verlatend die ook ontsteld van het bureau af dook en haar kleding bij elkaar graaide, terwijl Peter zijn broek op hees. "Schat, ik, eh...jij hier?" De vrouw in de deuropening schoof haar dochter opzij toen Marianne langs haar heen vluchtte. Het meisje, dat geen idee had wat er aan de hand was, zwaaide haar vriendelijk na. "Ik hier? Ik hier?!" Peter's vrouw wilde het uitschreeuwen. Ze zag er uit alsof ze hem ook over het bureau wilde trekken, maar dan om hem met het koord van de telefoon te wurgen. Gabriel observeerde vanuit zijn hoek, nog steeds in semitransparante staat, als een spook in de schaduwen. Een glimlach speelde om zijn mond,

onzichtbaar achter de helm met de brandende ogen. In zijn achterhoofd voelde hij Lara's misnoegen.

Met haar dochter aan de hand keek de vrouw Peter aan. Haar ogen spuwden vuur. "Natuurlijk ben ik hier. Ik werd een uur geleden gebeld door jouw kantoor met het bericht dat je autopech had. Of ik je wilde komen halen. Ik moest maar naar boven komen." Peter stond met zijn mond vol tanden. "Maar, ik...Ik heb geen autopech. Ik h..." Ze hief haar lege hand, met de ander haar dochtertje stevig vast houdend die naar haar vader wilde lopen. "Ik wil het niet horen. Ik ga naar huis. Jij ziet maar waar je slaapt vannacht." Ze knielde en richtte zich tot het meisje. "Zeg maar even dag tegen papa." De tranen stonden in haar ogen. Het meisje liep op haar vader af, gaf hem een knuffel en zei: "Dag papa, ik hou van je." Niet veel later waren moeder en dochter verdwenen, Peter in verslagenheid achter latend.

Gabriel had genoeg gezien. Hij stapte door de muur naar het naastgelegen kantoor. Dat was leeg. Hij verhoogde zijn moleculaire dichtheid weer tot een normaal niveau. Dit trucje was inmiddels gesneden koek voor hem. De eerste keer dat hij probeerde door een muur heen te lopen, was hij uren bezig geweest om al zijn moleculen weer bij elkaar te krijgen. Als hij Lara niet had gehad, was hij waarschijnlijk toen tot stof vergaan. Hij concentreerde zich en stapte zijn appartement in Den Haag in. De vouw sloot zich achter hem. Het licht sprong aan en terwijl hij op de bank plofte, smolt zijn harnas van hem af. In plaats daarvan mat hij zichzelf een makkelijke spijkerbroek en shirt aan. Lara materialiseerde tegenover hem. Staande aan de andere kant van de salontafel die tussen de bank en de televisie in stond keek ze hem aan. Het appartement was niet groot en redelijk sober ingericht, zoals het een alleenstaande man van zijn leeftijd en met zijn salaris betaamde. Hij wilde immers niet de indruk wekken over meer middelen te beschikken dan waar hij in de ogen van zijn omgeving over zou moeten beschikken. "Zo, ben je nu blij?"

Gabriel keek Lara aan. "Bijna..." Hij zwaaide met een hand. Er vlogen wat gegevens door de lucht die zich ordenden voor zijn ogen, alvorens hij met een gedachte een bericht samenstelde en dit verzond. "Zo, nu krijgt Peters leidinggevende een mooi staatje onder ogen met de creatieve boekhouding van zijn huidige project. Ik ben benieuwd hoe lang hij die baan nog heeft." Met nog een handbeweging liet hij de lijst met namen die hij eerder had bekeken weer verschijnen. De laatste naam, die van Peter, vervaagde. Hij had nu dezelfde kleur als de andere namen op de lijst. Bovenaan de lijst prijkte de naam Dennis. Deze was doorgestreept, in tegenstelling tot de rest.

"Je maakt die jongen kapot. En waarom? Omdat hij jou ooit een beetje pijn heeft gedaan?" Gabriel knipte met een gedachte de tv aan. "Ik maak die jongen kapot ja, net als alle anderen. En ik snap persoonlijk niet wat jouw probleem daarmee is." Lara zuchtte. "Jij hebt je krachten niet gekregen om god te spelen met de levens van kinderen, Gabriel." Gabriel lachte schamper. "Oh, god. Nu krijgen we de 'Spiderman' speech weer? Over verantwoordelijkheid en macht enzo? Hou toch op. Die onzin is leuk voor in een stripboek, maar in het echte leven werkt het niet zo Lara, dat weet jij ook wel." De tv sprong van zender naar zender terwijl hij sprak, tot hij eindigde op het Syfy kanaal. Doctor Who draaide.

"Jij weet beter dan ik, dat wraak de enige reden was dat ik de ring heb omgedaan. En dan ga je mij nu niet vertellen dat ik niet mag genieten van mijn wraak! Het enige waar ik nog steeds spijt van heb, is dat ik Dennis niet langer heb laten lijden." Lara was woedend. "Je hebt die jongen honderd doden laten sterven voor je hem te pletter liet slaan. Wat wil je nog meer?" Gabriel haalde zijn schouders op. "De dood is geen goede straf voor iemand die levens vernielt. Te kort. Te weinig. Bij Dennis had ik geen goed gevoel naderhand. Een uurtje lijden tegenover een leven pijn staat niet in verhouding. De rest heb ik beter voor elkaar. Pijn, verdriet, haat. Vernedering is het cadeautje waar je lol van blijft houden." Gabriel

stond op en liep naar de keuken om een glas drinken te pakken. Hij schonk zichzelf een glas cola in en liep de keuken weer uit. Op het moment dat hij terug de gang in liep vanuit de keuken, ging de deurbel. "Ah, de pizza." Hij drukte de zoemer in naast de deur en even later stond de pizza bezorger boven. Gabriel nam de pizza aan en betaalde de jongen, die even snel weer vertrok als hij gekomen was. Toen hij weer in de kamer kwam, was Lara op de bank gaan zitten. Zelfs na vijftienduizend jaar verbaasde het Gabriel soms hoe menselijk Lara was. "Je bent nu klaar toch? Je hebt je wraak genomen?" Gabriel knikte. "Ik ben klaar." Lara zuchtte. "Dus je kunt je nu weer richten op Jessica?" Hij ging naast het hologram op de bank zitten en plaatste zijn pizza op de salontafel. Terwijl hij achterover leunde, nam hij een slok cola. "Jessica heeft de tijd van haar leven. De laatste keer had ze drie nummer één hits op rij en vorige maand stond ze met zeven nummers in de top honderd. Het duurt denk ik nog wel even voor zij aan de beurt is."